

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžk/12/2016
Identifikačné číslo spisu: 7015200925
Dátum vydania rozhodnutia: 26.09.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:7015200925.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a z členiek senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Eriky Čanádyovej, v právnej veci žalobcu: por. J. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. XX, F., zastúpeného Mgr. Danielom Sopkom, advokátom so sídlom Floriánska 16, Košice, proti žalovanému (sťažovateľovi): Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Košiciach, so sídlom Kuzmányho 8, Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-KE-VO-222-008/2015 z 5. júna 2015, o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/101/2015-53 zo 16. júna 2016, takto

rozhodol:

I. Kasačnú sťažnosť z a m i e t a.

II. Žalobca m á proti žalovanému p r á v o na úplnú náhradu trov kasačného konania.

Odôvodnenie

I.

Rozhodnutie správneho súdu

1. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“ alebo „správny súd“) rozsudkom č. k. 7S/101/2015-53 zo 16. júna 2016 podľa § 250j ods. 2 písm. c/, d/, e/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. KRPZ-KE-VO-222-008/2015 z 5. júna 2015, ako aj rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach č. ORPZ-KE-VO-2-007/2015-Šk zo 4. februára 2015 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť úspešnému žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia v sume 754,54 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet advokáta žalobcu.

2. V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že žalovaný napadnutým rozhodnutím potvrdil rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného v Košiciach č. ORPZ-KE-VO-2-007/2015-Šk zo 04.02.2015 vo veci vzniknutého schodku v pokladni ORPZ tým, že neodviedol za obdobie od 01.01.2012 do 31.12.2012 finančnú hotovosť za 447 kusov použitých pokutových blokov v sume

19.510,- Eur s odkazom na § 164 ods. 1, 2 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“).

3. K žalobnej námietke týkajúcej sa trestného konania vedeného proti žalobcovi a konštatovaniu žalovaného, že uvedené konanie nebráni vedeniu konania o náhradu škody, krajský súd sa s uvedenou námietkou žalovaného stotožnil, ale pokiaľ ide o administratívne konanie vo vzťahu k zistenému schodku podľa § 164 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. a reálnou zodpovednosťou žalobcu za vzniknutý schodok, zistený ku koncu roka 2012 v pokladni ORPZ Košice - okolie, týkajúca sa prevzatých pokutových blokov a ich neexistujúca finančná ekvivalencia v pokladni, krajský súd uviedol, že je pravdivé tvrdenie žalobcu v otázke prevzatej hmotnej zodpovednosti aj ostatných príslušníkov ORPZ, ktorí v inkriminovanom čase mali prístup k danej trezorovej skrinke. Určenie zodpovednosti za schodok bolo prisúdené iba žalobcovi, bez ďalšieho vyhodnotenia, resp. vylúčenia ostatných príslušníkov, tzv. vylučovacou metódou, prípadne overenia si záverov z trestného konania, ktoré doposiaľ ukončené proti obžalovaným policajtom skončené nebolo. Generálny prokurátor SR podľa § 363 ods. 1, § 366 ods. 1, 2 a § 367 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku zrušil uznesenie prokurátora Okresnej prokuratúry Košice I z 20.09.2013 a aj uznesenie vyšetrovateľa OIS - Východ, ÚIS, SKIS MV SR z 28.06.2013 vo veci sprenevery. Výsledky uvedeného vyšetrovania majú podstatný vplyv pre rozhodnutie v administratívnej zodpovednosti žalobcu, v súvislosti s osobitnou zodpovednosťou podľa § 164 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z.

4. Krajský súd poukázal na § 164 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z., podľa ktorého ak služobný úrad písomne zverí policajtom hotovosť, ceniny, tovar, zásoby materiálu alebo iné hodnoty, ktoré je policajtom povinný vyúčtovať, zodpovedá za vzniknutý schodok.

5. Do administratívneho spisu bolo predložené tlačivo „Zverenie hotovosti...“ ORPZ-KE-ODI-35-007/2011 z 01.11.2011 pre žalobcu aj iných príslušníkov ORPZ bez uvedenia konkrétnych cenín. Predmetné pokuty podliehali pod knihu cenín č. 42/2011. Postup s uvedenými ceninami upravoval pokyn riaditeľa KRPZ v Košiciach z 09.09.2009 podľa čl. 22 ods. 4, 5, 6. Z uvedených dokumentov, ani z ďalšej úpravy - pokynu KRPZ nevyplýva spoľahlivý prehľad o pohybe finančných hotovostí prijatých poverenými policajtm za ich výkon, v ich pravidelnom odovzdávaní do pokladne ORPZ, čo potvrdil aj znalec vo svojom posudku 3/2013, doplnený dňa 26.06.2013. Znalec v uvedenom posudku uviedol, že ani z výsluchu svedkov nie je možné identifikovať, ktorý z príslušníkov odvádzal v období od 20.11.2012 do 13.12.2012 do pokladne ORPZ finančné sumy podľa jednotlivých poverených príslušníkov v období od 20.11.2012 do 13.12.2013.

6. Tabuľka v uvedenom znaleckom posudku neidentifikuje žalobcu k plnej výške náhrady zisteného schodku, naviac, ak znalec v závere doplneného znaleckého posudku uvádza, že žalobca prijal za obdobie od 01.01.2012 do 13.12.2012 od príslušníkov PZ za použité pokutové bloky sumu 412.241,- Eur, do pokladne ORPZ v období od 01.01.2012 do 19.11.2012 odviezol sumu 337.491,- Eur, potom rozdiel predstavuje 7.475,- Eur, výroková časť rozhodnutia pritom uvádza schodok za obdobie od 01.01.2012 do 13.12.2012 počet použitých pokutových blokov 447 kusov, znalec v posudku č. 3/2013 uvádza 494 ks pokutových blokov zodpovedajúcich tiež 19.510,- Eur, čo je v rozpore s obsahom administratívneho spisu žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu.

7. Krajský súd mal z vyššie uvedeného za preukázané, že tvrdenie žalobcu v žalobe v identite páchatela danej sprenevery nebola skutkovo dostatočne preukázaná, čo potvrdzuje aj uznesenie MV SR, Sekcie kontroly a inšpekčnej služby, ÚIS, Odbor inšpekčnej služby - Východ, č. ČVS: SKIS-1/OISV-V-2013 z 09.06.2014, ktorým bolo prerušené konanie k doposiaľ nestotožnenému poverenému policajtom, služobne zaradeného na oddelení ODI, ORPZ Košice, v súvislosti so zodpovednosťou za použité pokutové bloky.

8. Žalobca v žalobe tvrdil, že výroková časť rozhodnutia žalovaného nekorešponduje s odôvodnením tohto rozhodnutia, vzhľadom na výsledky kontroly nakladania so zverenými hodnotami. S týmito zverenými hodnotami nakladali všetci referenti na oddelení žalobcu, šetrenie škodovej komisie poukazuje

práve na tento a nie na iný skutkový stav. Ak žalovaný v rozhodnutí uvádza, že je potrebné určiť nielen kto zodpovedal, ale aj kto reálne vykonával zúčtovanie finančnej hotovosti, potom podľa názoru žalobcu je rozhodnutie nepreskúmateľné, pretože nenadväzuje na šetrenie škodovej komisie.

9. S uvedenou námietkou žalobcu sa krajský súd stotožnil, vzhľadom aj na to, že v ďalšom konaní už po zrušení rozhodnutia ORPZ č. ORPZ-KE-VO-9-006/2014-Šk z 11.08.2014, odvolací orgán v odôvodnení uviedol, že pomer zodpovednosti v prvostupňovom rozhodnutí určený medzi troch príslušníkov spoločne a nerozdielne, takáto povinnosť bola určená v rozpore s § 167 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. V ďalšom konaní mal prvostupňový orgán skúmať, do akej miery konanie zodpovedného policajta malo vplyv na vznik schodku. Prvostupňový orgán bez ďalšieho odôvodnenia v otázke primeranej miery zavinenia žalobcu stanovil, že žalobca zodpovedá za celý schodok a to v 100 % účasťou s odôvodnením, že ako starší referent pre riadenie oddelenia výkonu služby ODI ORPZ nezúčtoval do pokladne finančnú hotovosť za 447 ks použitých pokutových blokov v sume 19.510,- Eur, čo je v rozpore aj so záverom znaleckého posudku aj so samotným skutkovým stavom, keď v čase rozhodnutia správneho orgánu identita konkrétneho páchatela ešte nebola známa.

10. Z vyššie uvedených dôvodov krajský súd považoval v otázke zisteného skutkového stavu rozhodnutie žalovaného za predčasné a v rozpore s obsahom administratívneho spisu.

11. Z hľadiska žalobnej námietky žalobcu, v otázke nevytvorenia podmienok pre príslušníkov OPRPZ na pracovisku, v tejto časti je žalobná námietka podľa krajského súdu iba sčasti opodstatnená, vzhľadom na to, že do času, kým sa nevyskytol schodok, podmienky na pracovisku neboli namietané, avšak krajský súd poukázal na to, že z administratívneho spisu nevyplýva pravidelná kontrola zo strany nadriadených a nebol do spisu ani predložený záznam, dokedy boli finančné prostriedky prijímané z blokových pokút za jednotlivé obdobia v poriadku. V tejto časti žalobnej námietky aj rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné, lebo na základe konštatovania žalovaného, že neboli preukázané skutočnosti odôvodňujúce prijať záver o zodpovednosti viacerých policajtov, je arbitrárne, bez ďalšieho zisťovania a vyhodnotenia dôkazov k takto prijatému záveru.

12. Ďalej krajský súd poukázal na § 164 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z., podľa ktorého policajt sa zbaví zodpovednosti celkom alebo čiastočne, ak preukáže, že schodok vznikol celkom alebo čiastočne bez jeho zavinenia.

13. Policajt je oprávnený v konaní preukazovať skutočnosti, ktoré by mohli ovplyvniť dokazovanie v konaní o uložení povinnosti nahradiť schodok podľa § 164 ods. 1 zákona č. 73/1988 Z. z., avšak uvedené skutočnosti mal možnosť žalobca preukazovať až podaním podnetu na GP SR, ktorá zistila v trestnom konaní porušenie zákona, čo potvrdzuje uznesenie z 21.02.2014. Za danej situácie, potom žalobca mal odňatú možnosť konať v správnom konaní a nemal možnosť sa brániť, čo je v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

14. Účastník konania má právo navrhovať dôkazy a ich doplnenie, uvedené zo strany správneho orgánu uskutočnené nebolo, čo je už jednou podmienkou na zrušenie rozhodnutia žalovaného podľa § 250j ods. 2 písm. e/ OSP.

15. Z odôvodnenia žalovaného absentuje akékoľvek odôvodnenie, z akých podkladov vychádzal prvostupňový správny orgán pri hodnotení dôkazov pri vylúčení zodpovednosti ďalších dvoch policajtov za vzniknutý schodok a na základe akých skutkových okolností dospel k záveru o 100 % zodpovednosti žalobcu. K nakladaniu so zverenými hodnotami žalovaný iba uviedol, že boli vytvorené podmienky na pracovisku pre bezpečné nakladanie so zverenými hodnotami na dostatočnej úrovni, pričom policajti tvrdili, že finančné hotovosti boli ukladané do trezoru na základe vzájomnej dôvery.

16. Krajský súd zistil, že zodpovednosti za vzniknutý schodok nebola venovaná náležitá pozornosť v súlade s § 164 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. aj vzhľadom na neukončené trestné konanie, ktoré môže mať za následok aj administratívnu zodpovednosť, avšak iba v rozsahu, v akej sa podarí žalobcovi

preukázať, že za schodok nezodpovedá v celom rozsahu v súlade s § 164 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z.

17. Aj v administratívnom konaní má byť žalobca riadne vypočutý, má právo navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k podkladom rozhodnutia, pričom tieto podklady, z ktorých správny orgán vychádzal vo svojej rozhodovacej činnosti mu nemôžu byť odmietnuté.

18. Žalobca v žalobe ďalej uviedol, že bola porušená zásada materiálnej pravdy a zákonnosti, v súvislosti s tým, že prvostupňový správny orgán najprv nemal pripojený vyšetrovací spis z dôvodu, že na to nebol oprávneným orgánom a druhýkrát už mal k dispozícii všetky zápisnice z vyšetrovacieho spisu, na ktorú skutočnosť odkazuje odvolací orgán, hoci stále nebol a nie je oprávnenou osobou, čo nasvedčuje tomu, že podkladový, dôkazný materiál, o ktorý oprel žalovaný svoje rozhodnutie, bol získaný nezákonným spôsobom, čím došlo k porušeniu zásady materiálnej pravdy a zásady zákonnosti. S uvedenou žalobnou námietkou sa krajský súd stotožnil z vyššie uvedených právnych dôvodov.

19. K uvedenej námietke súd uvádza, že ani súdu nebol predložený trestný spis, pravdepodobne z doposiaľ neukončeného trestného konania, avšak pre rozhodnutie súdu uvedené nemalo právnu relevanciu, vzhľadom na iné nedostatky v konaní správnych orgánov už uvedených.

20. K žalobnej námietke, že z obsahu tlačiva "Zverenie hodnôt ..." nie je zrejmé, čo mal žalobca prevziať, v zmysle nar. MV SR č. 78/2005 zo 17.08.2005, ktorými mali byť podľa názoru žalobcu iba hodnoty podľa inventúrneho výkazu, krajský súd uviedol, že policajtom boli zverené iba tie pokutové bloky, ktoré prevzal osobne na základe pokynu riaditeľa KRPZ z 09.09.2009, v znení úpravy z roku 2010, ktorá však do administratívneho spisu nebola predložená a z ktorého vyplýva, že pracovník, ktorý pokutové bloky prijal, je povinný ich vyúčtovať a zodpovedá za vzniknutý schodok, podľa čl. 22 ods. 4 cit. pokynu. Nie je preto celkom opodstatnená žalobná námietka týkajúca sa zodpovednosti za schodok len podľa inventúrneho súpisu.

21. Z ustanovení § 238 ods. 1, 2, 3 a 4 zákona č. 73/1998 Z. z. podľa krajského súdu vyplýva, že správne orgány pri hodnotení dôkazov môžu vyhodnotiť iba tie dôkazy, ktoré boli verifikované v správnom konaní, teda nie je možné sa spoliehať iba na výsledky hodnotiacich dôkazov vyplývajúcich z trestného konania, ale v rámci administratívneho konania vykoná výsluchy tých svedkov, ktorých k danej skutkovej otázke potrebuje vypočúť, vypočúva všetkých zainteresovaných pracovníkov ORPZ, vyhodnotí tieto podklady podľa § 238 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z., až potom prijme záver podľa § 164 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z.

22. Vychádzajúc zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, krajský súd skonštatoval, že žalovaný k administratívne mu spisu jednak nepredložil celý spisový materiál a jednak nedal možnosť celému administratívne mu konaniu, aby toto konanie prebehlo v súlade s § 238 ods. 1 až 4 zákona č. 73/1998 Z. z., čím došlo k nedostatočne zistenému skutkovému stavu, nepreskúmateľnosti rozhodnutia žalovaného pre nedostatok dôvodov a k inej vade, pre nevypočutie účastníka konania - žalobcu, preto bol daný dôvod na zrušenie rozhodnutia žalovaného, ako aj správneho orgánu prvého stupňa podľa § 250j ods. 1 písm. c/, d/, e/ OSP.

II.

Kasačná sťažnosť

23. Žalovaný podal v zákonnej lehote proti rozsudku krajského súdu kasačnú sťažnosť, v ktorej navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozhodnutie krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

24. V kasačnej sťažnosti žalovaný (ďalej aj „sťažovateľ“) uviedol, že kasačnú sťažnosť podáva z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. g/ Správneho súdneho poriadku, teda, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

25. Sťažovateľ ďalej poukázal na to, že administratívne konanie o náhradu škody prebehlo v intenciách zákona č. 73/1998 Z. z., a nie ako uvádza krajský súd podľa zákona č. 73/1988 Z. z. Taktiež schodok vznikol v pokladni Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach a nie, ako uviedol krajský súd, v pokladni ORPZ Košice - okolie.

26. Pre zbavenie sa zodpovednosti mal žalobca okrem preukázania existencie obdobného zverenia u F. a Y. taktiež preukázať, keďže dôkazné bremeno je pri osobitnej zodpovednosti na strane policajta, aj to, že okrem neho aj títo dvaja (alebo aspoň jeden z nich) reálne vykonávali a zodpovedali za činnosť, čím sa mohli podieľať na vzniknutom schodku. Žalobca v tomto smere žiadne relevantné dôkazy nepredložil a krajský súd bez ďalšieho považoval tvrdenie žalobcu v otázke prevzatej hmotnej zodpovednosti aj ostatných príslušníkov ORPZ za pravdivé, čím podľa sťažovateľa vec nesprávne právne posúdil.

27. Sťažovateľ ďalej poukázal na to, že v trestnom konaní vedenom Odborom inšpekčnej služby - Východ, Úrad inšpekčnej služby, Sekcia kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky bolo za prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona vznesené obvinenie len voči žalobcovi.

28. Krajský súd podľa sťažovateľa nesprávne právne posúdil vec tým, keď konštatoval, že z dokumentov a z interných aktov riadenia sťažovateľa, ktoré boli predložené do administratívneho spisu, nevyplýva spoľahlivý prehľad o pohybe finančných hotovostí prijatých poverenými policajtmi za ich výkon, v ich pravidelnom odovzdávaní do pokladne ORPZ v Košiciach a v súvislosti s tým uviedol, že: „Tabuľka v uvedenom znaleckom posudku neidentifikuje žalobcu k plnej výške náhrady zisteného schodku, navyiac, ak znalec v závere doplneného znaleckého posudku uvádza, že žalobca prijal za obdobie od 01.01.2012 do 13.12.2012 od príslušníkov PZ za použité pokutové bloky sumu 412.241,- Eur, do pokladne ORPZ v období od 01.01.2012 do 19.11.2012 odviezol sumu 337.491,- Eur, potom rozdiel predstavuje 7.475,- Eur, výroková časť rozhodnutia pritom uvádza schodok za obdobie od 01.01.2012 do 13.12.2012 počet použitých pokutových blokov 447 kusov, znalec v posudku č. 3/2013 uvádza 494 ks pokutových blokov zodpovedajúcich tiež 19.510,- Eur, čo je v rozpore s obsahom administratívneho spisu žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu.“ Uvedeným išiel podľa názoru sťažovateľa krajský súd nad rámec podaného žalobného návrhu, keď tento dôvod nezákonnosti napadnutého rozhodnutia vo svojom žalobnom návrhu žalobca vôbec neuviedol. Krajský súd je dôvodmi nezákonnosti vytýkanými žalobcom viazaný a nemôže ich svojvoľne, bez vytýkania žalobcom zahrnúť do súdneho preskúmania. Žalobca vo svojom žalobnom návrhu a ani v odvolacom konaní nenamietal výšku škody, a ani jej vyčíslenie nebolo uvedené v žalobnom návrhu ako konkrétny dôvod nezákonnosti napadnutého rozhodnutia sťažovateľa. V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že výška schodku a ani spôsob jeho určenia v konaní nie je sporným.

29. Názor krajského súdu, podľa ktorého je rozhodnutie sťažovateľa nepreskúmateľné, pretože nenadväzuje na šetrenie škodovej komisie, je opätovným dôkazom toho, že krajský súd pri svojom rozhodovaní neskúmal argumenty a skutočnosti uvádzané sťažovateľom v napadnutých rozhodnutiach, ako aj vo vyjadrení k žalobe, v ktorom poukázal na to, že: „Pokiaľ ide o žalobcom uvádzanú nepreskúmateľnosť rozhodnutia z dôvodu, že nenadväzuje na šetrenie škodovej komisie a šetrenie kontroly a na ich skutkové závery, žalovaný uvádza, že uvedené konštatovanie nemá oporu v zákone. V tejto súvislosti žalovaný poukazuje na to, že záznamy z vykonaných kontrol ako aj správa o vyšetrení škody sú v zmysle § 238 zákona dôkazmi, nakoľko podľa ods. 2 tohto ustanovenia dôkazom sú okrem iného aj správa, protokoly a úradné záznamy. Zároveň žalovaný zdôrazňuje, že podľa § 238 ods. 4 zákona oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, z čoho vyplýva, že závermi z vykonaných kontrol ani závermi správy o vyšetrení škody nie je žalovaný viazaný, aj keby žalobcom uvádzané skutočnosti obsahovali“.

30. Sťažovateľ tiež poukázal na zmätočnosť odôvodnenia rozsudku krajského súdu, nakoľko v tomto krajský súd na jednej strane uvádza, že trestné konanie nebráni vedeniu konania o náhrade škody, avšak ďalej považuje rozhodnutie žalovaného za predčasné, nakoľko výsledky vyšetrovania majú podstatný

vplyv pre rozhodnutie o administratívnej zodpovednosti žalobcu.

31. V súvislosti s uvedeným poukázal sťažovateľ na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo/59/2011, z ktorého vyplýva, že: „Ak tretia osoba odcudzí zamestnancovi zverené hodnoty, ktoré je povinný vyúčtovať, nemá zavinenie tretej osoby samo osebe za následok zánik hmotnej zodpovednosti zamestnanca, ibaže by zamestnanec preukázal, že schodok vznikol celkom alebo sčasti bez jeho zavinenia. V prípade stretu zodpovedností neznámeho páchatel'a za protiprávny zásah do majetkových práv zamestnávateľa a zodpovednosti zamestnanca za schodok na zverených hodnotách treba skúmať najmä to, či zamestnanec konanie páchatel'a neumožnil (neul'ahčil) porušením svojej pracovnej povinnosti napr. tým, že zverené hodnoty riadne nezabezpečil, či sa o ne riadne nestaral“. Sťažovateľ v napadnutých rozhodnutiach náležite dokumentoval skutočnosť, že žalobca sa o zverené hodnoty riadne nestaral, čím umožnil vznik schodku na zverených hodnotách, čomu však krajský súd nevenoval náležitú pozornosť.

32. Sťažovateľ zdôraznil, že možnosť využitia dôkazov z trestného konania, a to bez akejkoľvek ďalšej verifikácie potvrdzuje aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžo/33/2008.

33. Ďalej sťažovateľ poukázal na to, že v prvostupňovom rozhodnutí je jasne uvedené, že: „Zo zverenia okrem iného vyplýva policajtom aj povinnosť konať tak, aby nedochádzalo ku škodám na zverených majetkových hodnotách, ani k bezdôvodnému obohateniu. V zmysle uvedeného má policajt pri nakladaní so zverenými hodnotami postupovať s potrebnou opatrnosťou, avšak menovaný takto nepostupoval. Vývodit' uvedený záver odôvodňuje, okrem už vyššie spomenutého nedodržiavania finančného limitu odvodov do pokladne aj skutočnosť, že v čase keď nastupoval na služobné voľno resp. sa vrátil zo služobného voľna nebola vykonávaná fyzická kontrola finančných prostriedkov. V dôsledku uvedeného nie je možné preukázať vznik schodku počas neprítomnosti menovaného a zároveň uplatnenie zodpovednosti na základe zverenia voči inej osobe resp. viacerým osobám, na čo poukazuje menovaný vo svojom oznámení k škodovej udalosti zo dňa 16.04.2014.“

34. Sťažovateľ v rámci prvostupňového rozhodnutia zároveň poukazoval na to, že: „V rámci kontrolných zistení operatívnej kontroly uvedených v úradnom zázname o vykonaní operatívnej kontroly č. SKJS-KO-SKVSS-K-50/2013 bolo konštatované, že kontrolou knihy cenín evidovanej na oddelení výkonu služby okresného dopravného inšpektorátu ORPZ v Košiciach pod č. 42/2011 a danej do užívania dňa 01.11.2011 bolo zistené, že na základe popisu pracovnej činnosti bol v období do 20.11.2012 za evidenciu pokutových blokov, preberanie a odvádzanie finančnej hotovosti za pokutové bloky určený starší referent pre riadenie referentov oddelenia výkonu služby okresného dopravného inšpektorátu ORPZ v Košiciach por. J. F.. Určenie k vykonávaniu predmetnej agendy potvrdzuje aj konštatovanie uvedené v uznesení generálneho prokurátora Slovenskej republiky č. IV Pz 283/13/1000-10 z 21.02.2014, ktoré v rámci svojho vyjadrenia k vzniknutému schodku menovaný predložil dňa 22.04.2014 označené ako „Oznámenie právneho stanoviska k škodovej udalosti“, nakoľko v tomto sa okrem iného uvádza, že „J. bol poverený vedením knihy cenností na OVS ODI ORPZ KE a bol zodpovedný za evidovanie príjmu pokutových blokov z pokladne, výdaj pokutových blokov policajtom a následne príjem peňazí a použitých pokutových blokov a odvod týchto finančných prostriedkov do pokladne OR PZ Košice“. Z uvedeného je zrejmé, že konštatovanie krajského súdu ohľadom absencie podkladov je neopodstatnené, pričom neopodstatneným z uvedených dôvodov je aj záver krajského súdu, že prvostupňový orgán bez ďalšieho odôvodnenia v otázke primeranej miery zavinenia žalobcu stanovil, že žalobca zodpovedá za celý schodok a to 100 % účasťou“. Sťažovateľ v tejto súvislosti zdôraznil, že zdôvodnenie uplatňovania zodpovednosti za schodok iba voči žalobcovi je aj súčasťou odôvodnenia rozhodnutia vydaného odvolacím orgánom.

35. Uvedené rovnako podľa sťažovateľa platí aj pre záver krajského súdu v znení „určenie zodpovednosti za schodok bolo prisúdené iba žalobcovi bez ďalšieho vyhodnotenia, resp. vylúčenia ostatných príslušníkov, tzv. vylučovacou metódou“. Sťažovateľ k tomuto poznamenal, že krajský súd opomenul konkretizovať ustanovenie zákona, ktoré by upravovalo tzv. „vylučovaciu metódu“. V tejto súvislosti sťažovateľ uviedol, že uplatnenie zodpovednosti za škodu voči viacerým policajtom možno na základe

ustanovenia § 167 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z., a to v závislosti miery zavinenia. V tomto konaní však práve z dôvodu nezodpovedného správania sa žalobcu pri nakladaní so zverenými hodnotami dokumentované v napadnutých rozhodnutiach, bolo uplatnenie postupu podľa tohto ustanovenia zákona č. 73/1998 Z. z. vylúčené.

36. Uplatňovanie náhrady škody iba voči jednému zamestnancovi je podľa sťažovateľa procesným rozhodnutím zamestnávateľa. V tejto súvislosti sťažovateľ poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/59/2011. Rozhodnutie sťažovateľa uplatňovať zodpovednosť iba voči žalobcovi a nie aj voči ostatným dvom referentom bolo riadne odôvodnené.

37. Ďalej sťažovateľ poukázal na to, že z Oznámenia právneho stanoviska k škodovej udalosti z 22.04.2014 predloženého žalobcom k uvedenému schodku vyplýva, že dňa 16.04.2014 bol svojím nadriadeným vyzvaný k podaniu stanoviska ku škodovej udalosti (schodku), ktorá bola predmetom trestného konania vedeného pod ČVS: SKIS-1/OISV-V-2013. Správa o vyšetrení škody č. ORPZ-KE-VO-9-005/2014-Šk je z 29.07.2014, pričom s touto sa žalobca oboznámil a vyjadril svoj nesúhlas spolu s podpisom dňa 09.08.2014. Z uvedeného je podľa sťažovateľa zrejmé, že žalobcovi v konaní bolo umožnené sa vyjadriť, preto súdom konštatovaný záver, že žalobca mal odňatú možnosť konať v správnom konaní považuje za neopodstatnený.

38. Krajský súd sa stotožnil aj so žalobnou námietkou porušenia zásady materiálnej pravdy a zákonnosti, podľa ktorej podkladový dôkazný materiál, o ktorý sťažovateľ oprel svoje rozhodnutie, bol získaný nezákonným spôsobom, pričom opätovne túto žalobnú námietku vôbec nekonfrontoval s vyjadrením sťažovateľa, na ktoré žiadnym spôsobom nereagoval a skutočnosti v ňom uvedené nevyhodnotil.

39. Pokiaľ krajský súd tvrdí, že sťažovateľ nepredložil do administratívneho spisu pokyn riaditeľa KR PZ v Košiciach z 09.09.2009, sťažovateľ k tomuto uviedol, že spolu s vyjadrením k žalobe predložil kompletný spisový materiál, ktorý obsahoval aj fotokópiu uvedeného pokynu.

40. Sťažovateľ ďalej uviedol, že kasačná sťažnosť smeruje aj voči výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť na účet advokáta žalobcu odmenu v sume 754,54 Eur, čo je v rozpore s § 155 ods. 1 OSP.

41. V závere sťažovateľ poukázal na to, že krajský súd sa v napadnutom rozsudku obmedzil iba na vyjadrenie svojho stotožnenia s námietkami žalobcu, pričom vôbec tieto neposudzoval a nekonfrontoval s argumentáciou sťažovateľa. Odôvodnenie rozsudku krajského súdu tak nezodpovedá § 157 ods. 2 OSP. V nadväznosti na uvedené sťažovateľ poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžo/25/2011. Sťažovateľ má za to, že krajský súd odignoroval vyjadrenie sťažovateľa k žalobe, ktoré podrobne reaguje na namiatané skutočnosti s dôrazom na to, že žalobca sa zodpovednosti za vzniknutý schodok v rámci prvostupňového konania ani odvolacieho konania nezbavil, a to ani len čiastočne.

III.

Vyjadrenie žalobcu ku kasačnej sťažnosti

42. K podanej kasačnej sťažnosti sa vyjadril žalobca, ktorý navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť žalovaného ako nedôvodnú zamietol a priznal žalobcovi náhradu trov kasačného konania.

43. Žalobca vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že považuje rozsudok krajského súdu za vecne správny, zákonný a náležite odôvodnený. Krajský súd sa pri rozhodovaní riadil zásadou zákonnosti, materiálnej pravdy, rovnosti zbraní a nezneužitia práva. Prisúdenie zodpovednosti za schodok žalobcovi zo strany žalovaného bolo predčasné, bez ďalšieho vyhodnotenia a overenia záverov trestného konania a vylúčenia ostatných príslušníkov tzv. vylučovacou metódou, pričom uvedený záver bol v rozpore s obsahom administratívneho spisu.

IV.

Právny názor kasačného súdu

44. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný podľa § 21 písm. a/ Správneho súdneho poriadku v spojení s § 438 ods. 2 Správneho súdneho poriadku, po tom, čo zistil, že kasačná sťažnosť bola podaná riadne a včas (§ 443 Správneho súdneho poriadku a § 444 Správneho súdneho poriadku), oprávnenou osobou na podanie kasačnej sťažnosti (§ 442 Správneho súdneho poriadku), smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 Správneho súdneho poriadku), boli splnené podmienky podľa § 449 Správneho súdneho poriadku a kasačná sťažnosť má predpísané náležitosti (§ 445 ods. 1 Správneho súdneho poriadku a § 57 Správneho súdneho poriadku), preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v kasačnej sťažnosti podľa § 440 Správneho súdneho poriadku, § 441 Správneho súdneho poriadku a § 453 Správneho súdneho poriadku a postupom podľa § 455 Správneho súdneho poriadku bez nariadenia pojednávania, a po neverejnej porade senátu (§ 137 ods. 1 Správneho súdneho poriadku v spojení s § 452 ods. 1 Správneho súdneho poriadku) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

45. Správny súd konštatoval, že trestné konanie nebráni vedeniu konania o náhrade škody a že určenie zodpovednosti žalobcu za schodok bolo prisúdené iba žalobcovi, bez ďalšieho vyhodnotenia, resp. vylúčenia ostatných príslušníkov tzv. vylučovacou metódou, prípadne overenia si záverov z trestného konania, ktoré doposiaľ ukončené proti obžalovaným policajtom nebolo. Sťažovateľ uviedol, že administratívne konanie o náhradu škody prebehlo v intenciách zákona č. 73/1998 Z. z. a nie, ako uvádza správny súd, podľa zákona č. 73/1988 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru v znení neskorších predpisov, ako aj že vzniknutý schodok v sume 19.510,- Eur vznikol v dobe od 01.01.2012 do 13.12.2012 nezaúčtovaním finančnej hotovosti za 447 ks použitých pokutových blokov do pokladne OR PZ Košice, a nie do pokladne OR PZ Košice-okolie.

46. Kasačný súd k tomuto bodu sťažnosti uvádza, že tieto tvrdenia sťažovateľa sú irelevantné, keď je zrejmé z napadnutého rozhodnutia žalovaného ako aj obsahu administratívneho spisu, že správne orgány hodnotili konanie žalobcu v intenciách zákona č. 73/1998 Z. z., a zrejme len chybou v písaní je uvedený zákon č. 73/1988 (neexistujúca právna norma). Predmetom prieskumu pred správnym súdom bol výrok napadnutého rozhodnutia žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím správneho orgánu, kde je uvedené pokladňa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach (nie okolie). Pokiaľ správny súd uviedol tento nesprávny údaj, je pravdou, že táto skutočnosť nezodpovedá skutkovej vete v napadnutom rozhodnutí žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu, ale uvedená nesprávnosť nemá a nemôže mať vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozsudku správneho súdu. Kasačný súd tento bod kasačnej sťažnosti vyhodnotil ako nedôvodný.

47. Pokiaľ sťažovateľ tvrdil, že konštatovanie správneho súdu, že „je pravdivé tvrdenie žalobcu v otázke prevzatej hmotnej zodpovednosti a ostatných príslušníkov OR PZ, ktorí v inkriminovanom čase mali prístup k danej trezorovej skrínke“ je vytrhnuté z kontextu celého konania o náhrade škody, keď žalobca sa snaží zbaviť zodpovednosti v administratívnom konaní a sťažovateľ poukázal na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, v ktorom sa konštatuje, že „na zbavenie sa zodpovednosti celkom alebo čiastočne, v tomto konaní, nepostačuje uviesť, že prevzatú hmotnú zodpovednosť malo viacero osôb, a to aj vzhľadom, že obdobné zverenie bolo vystavené npor. Ing. H. F. a npor. J. Y., keď existencia samotného zverenia totižto ešte nepreukazuje, že na vzniku predmetného schodku sa títo dvaja policajti podieľali. Rozhodujúcou okolnosťou v tomto konaní bolo, podľa sťažovateľa určiť, kto reálne vykonával a zodpovedal za činnosť, v rámci ktorej ku schodku došlo“, sťažovateľ v tomto bode kasačnej sťažnosti poukázal, že bolo povinnosťou žalobcu uniesť dôkazné bremeno, pri jeho osobitnej zodpovednosti na strane policajta, a to aj vo vzťahu k iným policajtom, ktorí reálne vykonávali a zodpovedali za posudzovanú činnosť, čím sa mohli podieľať na vzniknutom schodku a sťažovateľ tvrdil, že žalobca žiadne relevantné dôkazy nepredložil. K tomu správny súd bez ďalšieho považoval tvrdenie žalobcu o spolupodieľaní sa na vzniknutom schodku s ďalšími policajtami za pravdivé, čím podľa sťažovateľa nesprávne právne vec posúdil.

48. K tomuto bodu kasačnej sťažnosti kasačný súd konštatuje, že pre posúdenie veci je podstatné, či

okrem žalobcu s ceninami zverenými mu mohli disponovať a mať k nim prístup aj iné osoby. Záver obsiahnutý v napadnutom rozsudku správneho súdu na strane 25 piaty odsek z hora je správny a kasačný súd sa s týmto odôvodnením správneho súdu stotožňuje.

49. Kasačný súd je toho názoru, že v konaní nebol dostatočne zistený skutkový stav tak, aby bolo preukázané, že prístup k zvereným cennostiam mal v inkriminovanom období výlučne žalobca, keď z vyšetrovacieho spisu, ktorý v časti bol predložený aj je súčasťou predloženého administratívneho spisu, je preukázané, že okrem žalobcu a ďalších dvoch referentov, ktorým boli zverené cennosti - Y., F., mali prístup k zvereným ceninám žalobcovi aj iné osoby - riaditeľka ODI - L., K. L., resp. iné osoby. Tento záver vyplýva z výsluchu A. H. F. pred vyšetrovateľom dňa 07.02.2013, ktorý potvrdil, že kľúč od trezoru, kde boli uložené cennosti sa odkladal do drevenej skrinky v kancelárii starších referentov a nachádzal sa v miestnosti, od ktorej mali kľúče starší referenti, vedúci oddelenia a riaditeľ ODI. Svedkyňa H. G. na výsluchu 23.09.2013 pred vyšetrovacím orgánom potvrdila, že riaditeľka jej oznámila, kde sa nachádzajú kľúče od trezoru „v nejakej drevenej skrinke“. Svedok K. L. na výsluchu pred vyšetrovacím orgánom 23.09.2013 potvrdil, že kľúče od trezoru boli v drevenej skrinke a kľúče od kancelárie, v ktorej sa nachádzal trezor, mali vedúci oddelenia, riaditeľ ODI a starší referenti. S týmito zistenými skutočnosťami, ktoré vyplývajú z administratívneho spisu, sa žalovaný v dôvodoch napadnutého rozhodnutia správneho orgánu nevysporiadal, preto záver správneho súdu, ktorý konštatuje, že nebolo možné sa stotožniť s názorom žalovaného, že neboli preukázané, skutočnosť odôvodňujúce prijať záver o zodpovednosti viacerých policajtov, ktorý správny súd považoval za arbitrárne bez ďalšieho zisťovania a vyhodnotenia dôkazov, považoval kasačný súd za správny, a stotožňuje sa s názorom, že žalovaný nedostatočne vyhodnotil závery vyšetrovania (výsluchy svedkov), vo väzbe na námietku žalobcu, že disponovať s jemu zverenými hodnotami, v inkriminovanom čase, mali aj ďalšie osoby.

50. Kasačný súd poukazuje na to, že v prípade osobitnej zodpovednosti upravenej v § 164 zákona č. 73/1998 Z. z. sa policajt zbaví zodpovednosti celkom alebo čiastočne, ak preukáže, že schodok vznikol celkom alebo čiastočne bez jeho zavinenia, čo túto vyvíňovaciu povinnosť v prípade všeobecnej zodpovednosti policajta (§ 160 zákona č. 73/1998 Z. z.), policajt nemá.

51. Kasačný súd konštatuje, že samotná skutočnosť, že s cennosťami zverenými žalobcovi v inkriminovanom čase mohli disponovať aj iné osoby, a to okrem osôb, ktorým uvedené ceny a cennosti, tak ako žalobcovi, boli zverené, čo vyplýva jednoznačne z výsledkov vyšetrovania, je podľa názoru kasačného súdu skutočnosť, ktorou sa mal žalovaný vysporiadať a vyhodnotiť ju v kontexte ust. § 164 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z., keď z ustálenej judikatúry, ktorá sa týka civilného konania, ale je aplikovateľná aj na prejednávanú vec, a na ktorú poukazoval v konaní žalobca, je vyvinením, resp. čiastočne vyvinením osoby za schodok na zverených hodnotách aj skutočnosť, že k zvereným hodnotám majú nekontrolovateľný prístup aj viaceré osoby. Ani v tomto smere zdôvodnenie napadnutého rozhodnutia nie je dostatočné, keď navyše žalovaný bol povinný uvedenú skutočnosť vyhodnotiť aj v súlade s článkom 14 ods. 2 nariadenia ministra vnútra SR č. 78 zo 17.08.2005 o riešení a likvidácii. Kasačný súd konštatuje, že sa stotožňuje s názorom správneho súdu, že vo vzťahu k tomuto sťažnostnému bodu je potrebné konštatovať, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je arbitrárne, bez vyhodnotenia dôkazov, a je predčasné konštatovať, že neboli preukázané skutočnosť odôvodňujúce prijatie záverov zodpovednosti viacerých policajtov.

52. V sťažnosti sťažovateľ poukazuje, že správny súd posúdil žalobu nad rámec žalobného návrhu. Poukázal, že v závere doplneného posudku znalec uvádza, že žalobca spolu s ďalšími dvoma policajtami prijal za obdobie od 01.01.2012 do 13.12.2012 od príslušníkov PZ za použité pokutové bloky sumu 459.051,- eur a do pokladne OR PZ v období od 01.01.2012 do 19.11.2012 odviezol sumu 366.346,- eur, keď potom rozdiel predstavuje sumu 73.195,- eur. Výroková časť rozhodnutia žalovaného uvádza schodok za obdobie od 01.01.2012 do 13.12.2012 v počte použitých pokutových blokov 447 ks, avšak znalec v znaleckom posudku č. 3/2013 uvádza 494 ks pokutových blokov, ktoré zodpovedajú 19.510,- eur, čo podľa názoru správneho súdu je v rozpore s obsahom administratívneho spisu žalovaného, ako aj prvostupňového správneho orgánu.

53. Kasačný súd tento bod kasačnej sťažnosti vyhodnotil za nedôvodný, poukazuje, že žalobca v žalobe namietal nedostatočne zistený skutkový stav veci. Je pravdou, že túto konkrétnu námietku v žalobe neuviedol, súčasťou administratívneho spisu je aj Znalecký posudok č. 3/2013 a jeho závery a bolo povinnosťou správnych orgánov (žalovaného) náležite zistiť skutkový stav, vysporiadať sa so všetkými dôkazmi a všetkými zistenými skutočnosťami, aj so závermi znaleckého posudku, keď túto povinnosť z úradnej povinnosti mal žalovaný s poukazom na ust. § 241 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. Preto záver správneho súdu, ktorý posudzoval a vyhodnocoval výrokovú časť napadnutého rozhodnutia žalovaného v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím s obsahom administratívneho spisu, je súladný so zákonom a vecne správny.

54. V kasačnej sťažnosti (bod 5), v ktorej sťažovateľ tvrdil, že správny súd neskúmal argumenty uvádzané sťažovateľom v napadnutých rozhodnutiach a vo vyjadrení k žalobe, v ktorom žalovaný uviedol, že pokiaľ ide o žalobcom uvádzanú nepreskúmateľnosť rozhodnutia z dôvodu, že nenadväzuje na šetrenie škodovej komisie a šetrenie kontroly a na ich skutkové závery, keď sťažovateľ uviedol, že uvedené konštatovanie nemá žiadnu oporu v zákone a poukázal na záznamy z vykonaných kontrol, správy o vyšetrení škody, ktoré sú dôkazmi v zmysle § 238 zákona č. 73/1998 Z. z., ako aj na spôsob hodnotenia dôkazov § 238 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z.

55. Kasačný súd k tomuto bodu kasačnej sťažnosti konštatuje, že závery škodových komisií sú súčasťou administratívneho spisu a sú jedným z dôkazov, na základe ktorých konali a rozhodovali správne orgány. V správe o vyšetrení škody zo dňa 29.07.2014, ako aj v zápisnici z rokovania senátu škodovej komisie zo dňa 20.01.2015 je konštatovaný vzniknutý schodok v rozsahu 447 pokutových blokov v hodnote 19.510,- Eur, v znaleckom posudku č. 3/2013 sa konštatuje finančná hotovosť v rozsahu 19.510,- Eur vo vzťahu k počtu 494 ks pokutových blokov. Kasačný súd zdôrazňuje, že s uvedenými podkladmi (z ktorých vyplývajú uvedené nezrovnalosti) sa žalovaný v napadnutom rozhodnutí nevysporiadal. I keď žalovaný bol oprávnený hodnotiť dôkazy podľa vlastnej úvahy (§ 238 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z.), bol povinný sa vysporiadať v dôvodoch rozhodnutia (správnou úvahou) na základe akých skutočností, z akých dôkazov vychádzal a z akých dôvodov neakceptoval závery iných dôkazov, ktoré sú súčasťou administratívneho spisu. Potom záver správneho súdu, ktorý konštatoval, že žalovaný vydal napadnuté rozhodnutie bez ďalšieho vyhodnotenia dôkazov, je vecne správny, keď navyš nie je možné preskúmavať správnym súdom vyjadrenia žalovaného k podanej žalobe. Doplnenie dôvodov vo vyjadrení k žalobe (resp. v kasačnej sťažnosti alebo vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti) nemôže nahradiť chýbajúcu právnu argumentáciu v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Rovnaký právny názor nachádza oporu v ustálenej judikatúre Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sza/6/2016 z 18.03.2016, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sza/13/2016 z 21.06.2016). Uvedená judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je ustálená v názore, že vytýkané nedostatky odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia nemôžu byť konvalidované prípadným dodatočným vysvetlením, resp. doplňujúcim vyjadrením správneho orgánu a ani súdu neprislúcha spôsobom presahujúcim akceptovateľnú mieru dopĺňať, resp. absentujúce argumenty správneho orgánu nahrádzať svojimi a vyvodzovať z nich závery, ku ktorým mal dospieť správny orgán, ktorého postup a úvahy mali byť obsahom odôvodnenia jeho rozhodnutia, pretože takáto aktivita presahuje rámec preskúmavacej právomoci súdu a zároveň zasahuje do sféry kompetencie správneho orgánu v agende vymedzenej zákonom. Pokiaľ totiž súd preskúma zákonnosť žalobou napadnutého správneho rozhodnutia, resp. skutkové a právne úvahy, na základe ktorých bolo rozhodnutie vydané, robí tak výlučne cez odôvodnenie tohto rozhodnutia a nie prostredníctvom obsahu administratívneho spisu, resp. dôvodov doplňujúcich, ktorými žalovaný dodatočne dopĺňa chýbajúce dôvody v rozhodnutí. Tento bod sťažnosti vyhodnotil kasačný súd ako nedôvodný.

56. K bodu 6 kasačnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ poukazuje na zmätočnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku, keď podľa sťažovateľa správny súd na jednej strane uvádza, že trestné konanie nebráni vedeniu konania o náhrade škody a v inej časti svojho rozhodnutia považuje rozhodnutie žalovaného za predčasné a konštatuje, že výsledky vyšetrovania majú podstatný vplyv pre rozhodnutie o

administratívnej zodpovednosti žalobcu, kasačný súd konštatuje, že dôkazom v správnom konaní môžu byť všetky dôkazné prostriedky, ako listinné dôkazy, ako aj dôkazy zistené v inom konaní (trestnom konaní). Z administratívneho spisu vyplýva, že jeho súčasťou bola aj časť vyšetrovacieho spisu vo veci obvineného žalobcu pre trestný čin sprenevery. Žalobca ako obvinený mal možnosť sa s týmito dôkazmi oboznámiť. Nosným dôvodom pre postup správneho súdu, ktorý zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného, je nedostatočne zistený skutkový stav (ustálenie výšky škody, počet blokov a ich hodnota, rozpor medzi znaleckým posudkom a závermi škodovej komisie), nezdôvodnenie napadnutého rozhodnutia žalovaného vo vzťahu k uvedeným skutočnostiam a nevysporiadanie sa, resp. nedostatočne vysporiadanie sa s argumentmi žalobcu o možnosti prístupu k zvereným veciam aj inými osobami a v tejto súvislosti vyhodnotenie svedeckých výpovedí (svedkov vypočutých v trestnom konaní). Dôvodom pre zrušenie rozhodnutia žalovaného bolo aj nedostatočné zdôvodnenie výšky uloženej škody, a to aj v súvislosti s aplikáciou nariadenia ministra vnútra č. 78 zo 17.08.2005, ktorý pripojil žalobca k podanej žalobe a ktorá upravuje postup pri riešení a likvidácii škôd. Tento rozkaz ministra vnútra nebol súčasťou administratívneho spisu, preto nebolo možné zo strany správneho súdu (aj kasačného súdu), vzhľadom na jeho predloženie žalobcom v súdnom prieskume, jeho aplikovateľnosť, v čase posudzovaného konania, vyhodnocovať.

57. Predmetom kasačného konania bolo posúdenie vecnej správnosti rozsudku správneho súdu, ktorý po preskúmaní zákonnosti postupu rozhodnutia žalovaného dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného nie je súladné so zákonom.

Ustanovenie § 157 OSP je však potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vykladať a uplatňovať tak, že rozhodnutie súdu musí obsahovať dôvody, na základe ktorých je založené. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Rozhodnutie súdu musí však obsahovať odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (k tomu pozri bližšie uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. júla 2003, sp. zn. IV. ÚS 115/03). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uvádza: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“ Európsky súd pre ľudské práva ale súčasne tiež pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994, č. sťažnosť 18390/91 a rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Hiro Balani proti Španielsku z 9. decembra 1994, sťažnosť č. 18064/91).

58. Kasačný súd sa nestotožnil s tvrdením sťažovateľa o zmätočnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku, keď z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že dôvodom na jeho zrušenie je nedostatočne zistený skutkový stav a v dôsledku toho aj nedostatočné vysporiadania sa s argumentáciou žalobcu v podanej žalobe o zodpovednosti za schodok na zverených hodnotách.

59. Kasačný súd zdôrazňuje, že závery trestného konania a vyšetrovací spis, resp. výsledky trestného konania vo veci trestného obvinenia žalobcu, v súvislosti so vzniknutým schodkom na zverených hodnotách, boli aj v čase rozhodovania žalovaného jedným z podkladov rozhodnutia, keď boli súčasťou administratívneho spisu a bolo potrebné s obsahom týchto listinných dôkazov sa zo strany správnych orgánov vysporiadať. Preto záver správneho súdu o nedostatočnom odôvodnení napadnutého

rozhodnutia žalovaného je vecne správny a vychádzajúc z napadnutého rozsudku správneho súdu nemožno konštatovať zmätočnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku správneho súdu. Tento bod sťažnosti vyhodnotil kasačný súd za nedôvodný.

60. V kasačnej sťažnosti sťažovateľ tvrdil, že z napadnutého rozsudku správneho súdu nie je zrejmé, na základe čoho dospel správny súd k záveru, že žalobca mal odňatú možnosť konať v správnom konaní a nemal možnosť brániť sa, a že tieto skutočnosti mohli ovplyvniť dokazovanie v konaní o uložení povinnosti nahradiť schodok. Poukazoval na oznámenie stanoviska škodovej komisii zo dňa 22.04.2014, ktoré bolo predložené žalobcovi, keď vyzval žalobcu, aby sa k podaniu stanoviska škodovej komisie schodku vyjadril, a žalobca vyjadril svoj nesúhlas podpisom dňa 09.08.2014.

61. Kasačný súd k tomuto bodu sťažnosti konštatuje, že z predloženého administratívneho spisu bolo preukázané, že žalobca sa k veci vyjadril, a to v odvolaní proti skoršiemu prvostupňovému rozhodnutiu (rozhodnutie zo dňa 11.08.2014) a okrem prvostupňového (skoršieho) rozhodnutia a následného prvostupňového rozhodnutia (neskoršieho) a rozhodnutia žalovaného, ktoré boli doručované žalobcovi. Žalobcovi boli doručované oznámenia o predĺžení lehoty na vydanie rozhodnutia, oznámenia o zložení poradnej komisie, ako aj správy o vyšetrení škody z 29.07.2014. Z obsahu administratívneho spisu však nevyplýva, že s ostatnými dôkazmi (znalecké posudky, vyšetrovací spis, protokoly o výsledku kontroly, zápisnice z rokovaní zo škodovej komisie) bol žalobca, pred vydaním prvostupňového správneho rozhodnutia a rozhodnutia žalovaného, oboznámený a mal sa možnosť k nim vyjadríť.

62. Aplikácia zákona č. 71/1967 Zb. pri postupe podľa § 247a zákona č. 73/1998 Z. z. je vylúčená. Ustanovenie § 233 zákona č. 73/1998 Z. z. ukladá správnym orgánom presne zistiť skutočný stav veci a povinnosť obstaráť si na rozhodnutie potrebné podklady. I keď aplikácia zákona č. 71/1967 Zb. je v postupe podľa zákona č. 73/1998 Z. z. vylúčená, aj v prípade konania vo veciach služobného pomeru, podľa zákona č. 73/1998 Z. z., treba aplikovať všeobecné zásady správneho konania, čo znamená, že žalobca mal právo ako účastník administratívneho konania, byť s podkladmi, ktoré bol povinný obstaráť si správny orgán, pred vydaním rozhodnutia, oboznámený, čo z administratívneho spisu nevyplýva, preto záver správneho súdu o porušení práv žalobcu, ako účastníka administratívneho konania, je na mieste. V tejto časti kasačnú sťažnosť vyhodnotil kasačný súd ako nedôvodnú.

63. Zásada materiálnej pravdy je aplikovateľná aj v konaní vo veciach služobného pomeru, aj v konaniach týkajúcich sa náhrady škody podľa § 160, resp. § 164 zákona č. 73/1998 Z. z. a predpokladá povinnosť správneho orgánu zistiť skutočný stav veci, čo vyplýva aj z § 233 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z.

64. Základnou zásadou správneho konania je zásada materiálnej pravdy, na základe ktorej rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci. Z obsahu predmetnej zásady vyplýva, že správny orgán je povinný vykonávať dokazovanie tak, aby boli náležité objasnené všetky rozhodujúce okolnosti dôležité pre posúdenie veci (úplnosť zistenia). Správny orgán musí zabezpečiť, aby skutkové zistenia, ktoré vyplývajú z vykonaného dokazovania čo najviac zodpovedali skutočnosti (presnosť zistenia).

65. Aplikácia tejto zásady predpokladá povinnosť správneho orgánu úplne zistiť skutočný stav veci, čo v konaní pred vydaním napadnutého rozhodnutia žalovaného, tak ako aj konštatoval správny súd, preukázané nebolo, s čím sa stotožňuje aj kasačný súd.

66. Kasačný súd z obsahu administratívneho spisu nemal preukázané, ktoré jej súčasti, v akom štádiu (pred vydaním prvostupňového rozhodnutia, po jeho vydaní) boli súčasťou administratívneho spisu (kasačný súd poukazuje na to, že administratívny spis nebol predložený správne súdu v súlade so zákonom - žurnalizovaný - očíslovaný), a nebolo možné zistiť, v akom štádiu správneho konania bola predložená fotokópia časti vyšetrovacieho spisu, týkajúca sa vyšetrovania trestného činu sprenevery v súvislosti so vzniknutým schodkom na zverených hodnotách. Súčasťou administratívneho spisu nie sú listinné dôkazy, z ktorých by bolo preukázané, že žalobca, pred vydaním prvostupňového správneho rozhodnutia, resp. napadnutého rozhodnutia žalovaného, bol s podkladmi, ktoré sú obsahom

administratívneho spisu oboznámený, a nie je zrejme ani ktoré podklady boli súčasťou administratívneho spisu pred vydaním prvostupňového rozhodnutia, po jeho vydaní a pred vydaním napadnutého rozhodnutia žalovaného, preto nebolo možné ani ustáliť, či vyšetrovací spis bol alebo nebol súčasťou administratívneho spisu, resp. v akom štádiu konania, a vyhodnotiť, ktoré podklady boli k dispozícii pred vydaním prvostupňového rozhodnutia a pred vydaním napadnutého rozhodnutia žalovaného, s ktorými bol povinný správny orgán žalobcu oboznámiť.

67. Kasačný súd konštatuje, že súčasťou predloženého administratívneho spisu a spisu, ktorý mal k dispozícii aj správny súd, bol aj Pokyn riaditeľa Krajského riaditeľstva policajného zboru v Košiciach z 09.09.2009 pod č. 6.

68. Pod pojmom „spis žalovaného správneho orgánu“ treba rozumieť úplný a originálny spisový materiál správneho orgánu k danej veci, originály o doručení rozhodnutí a riadne žurnalizovaný spis, aby nevznikli pochybnosti o postupnosti jednotlivých procesných úkonov a úplnosti spisu (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR 2Sžo/3/2014). Vo všeobecnosti sa teda spisom rozumie súbor všetkých písomností zhromaždených správnym orgánom a vzťahujúcich sa k tej istej veci. Ide najmä o podania, vyjadrenia účastníkov konania, odpovede dožiadaných správcov dane, resp. odpovede na medzinárodnú výmenu informácií, zápisnice z ústneho pojednávania, rozhodnutia, doklady o doručení písomností a podobne. Písomnosti sa do spisu zakladajú v takom poradí, v akom za sebou časovo nasledujú a takto (v tomto slede) sa i žurnalizujú (prvá veta judikátu zverejneného pod č. 66 v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov SR č. 4-5/1998, ktorý vychádza z rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 17.10.1997 v konaní pod sp. zn. 4 SŽ 40/97 a ktorý je aktuálny aj v súčasnosti), aby nevznikli pochybnosti o postupnosti jednotlivých procesných úkonov a o úplnosti spisu, ktorý je povinný súdu predložiť žalovaný, ktorý vo veci rozhodoval ako odvolací orgán.

69. V kasačnej sťažnosti napadol sťažovateľ aj výrok o náhrade trov konania, keď tvrdil, že výrok o povinnosti žalovaného zaplatiť na účet advokáta odmenu vo výške 754,54 Eur, je v rozpore s § 155 ods. 1 druhá veta OSP, keď podľa tohto zákonného ustanovenia vo výroku sa rozhodne o povinnosti na úhradu trov konania, pokiaľ sa o nej nerozhoduje samostatne, a nie o odmene právneho zástupcu, ako rozhodol správny súd. V tomto videl sťažovateľ nesprávne právne posúdenie veci zo strany správneho súdu.

70. K tomu bodu kasačnej sťažnosti kasačný súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie správneho súdu bolo vydané 16. júna 2016 (za účinnosti OSP).

Napadnutým rozsudkom zaviazal správny súd žalovaného k povinnosti zaplatiť na účet advokáta žalobcu odmenu vo výške 754,54 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet uvedený vo výroku rozhodnutia. V dôvodoch rozhodnutia konštatoval, že žalobca mal v konaní úspech s poukazom na § 250k ods. 1 OSP a vznikli mu trovy odmena právneho zastúpenia spolu vo výške 754,54 Eur a trovy žalobcu súdny poplatok vo výške 70,- Eur. Správny súd priznal žalobcovi úkony právnej pomoci - prevzatie a príprava zastúpenia, podanie žaloby, porada s klientom, účasť na pojednávaní 15.06.2016, pričom vyčíslil trovy úkonu právnej pomoci a paušálne náhrady spolu vo výške 754,54 Eur. Výrok napadnutého rozsudku o trovách konania obsahuje iba priznanie trov právneho zastúpenia vo výške 754,54 Eur a v ňom absentuje priznanie súdneho poplatku vo výške 70,- Eur. Odvolanie proti druhému výroku o trovách konania žalobca nepodal, preto predmetom odvolacieho konania je len posúdenie trov právneho zastúpenia, ktoré boli priznané žalobcovi vo výške 754,54 Eur na účet právneho zástupcu. Kasačný súd zdôrazňuje, že žalovaný výšku uplatnených trov právneho zastúpenia nerozporoval. Poukázal len na nesprávnosť právneho posúdenia veci, keď podľa jeho právneho názoru, postupoval správny súd v rozpore s § 155 ods. 1 druhá veta OSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania.

71. Kasačný súd poukazuje, že podľa ust. § 250k ods. 1 OSP (za účinnosti OSP) rozhodol napadnutým rozsudkom správny súd a bol povinný priznať žalobcovi, ktorý mal celkom úspech v konaní, náhradu trov konania. Žalobca v konaní pred správnym súdom mal úspech, keď jeho žalobe bolo vyhovené a napadnuté rozhodnutie žalovaného správny súd zrušil a vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Z tohto dôvodu bolo v súlade so zákonom priznať žalobcovi plnú náhradu trov konania, keď neboli zistené

dôvody pre aplikáciu § 250k ods. 1 posledná veta OSP. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania, s poukazom na ust. § 246c ods. 1 prvá veta OSP, bolo potrebné aplikovať ust. § 151 a nasl. OSP, ust. § 149 ods. 1 OSP. Výšku trov právneho zastúpenia bol povinný správny súd vyčísliť v súlade s vyhláškou č. 655/2004 Z. z. Vo výroku o náhrade trov konania správny súd nevyčísliť osobitne trovy právneho zastúpenia a iné trovy konania (súdny poplatok, tak ako to ukladá § 151 ods. 8 OSP). Z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, že trovy konania žalobcu spočívali v zaplatenom súdnom poplatku 70,- Eur a v trovách právneho zastúpenia vo výške 754,54 Eur, zrejme opomenutím vo výrokovej časti o trovách konania suma súdneho poplatku (70,- Eur) absentuje, i keď jej priznanie z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva. Táto skutočnosť však nemôže mať vplyv na zákonnosť napadnutého druhého výroku rozsudku krajského súdu, keď tento výrok žalobca v konaní nenapadol opravným prostriedkom, ani návrhom na vydanie opravného uznesenia a ani k vydaniu opravného uznesenia správnym súdom nedošlo.

72. Kasačný súd dospel k záveru, že žalobca mal v konaní pred správnym súdom úspech, preto je v súlade so zákonom priznanie náhrady trov právneho zastúpenia vo výške 754,54 Eur na účet jeho právneho zástupcu. Nie je relevantná argumentácia žalovaného, ktorý poukazoval na § 155 ods. 2 OSP. Kasačný súd „neporozumel“, v čom sťažovateľ „videl“ nesprávne právne posúdenie veci správnym súdom, keď náhrada trov konania je vyjadrená v existujúcej mene, ktorá je platná na území Slovenskej republiky. Tento bod kasačnej sťažnosti vyhodnotil kasačný súd za nedôvodný.

73. Na základe uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom podľa § 461 Správneho súdneho poriadku rozhodol rozsudkom podľa § 457 ods. 1 Správneho súdneho poriadku tak, že kasačnú sťažnosť žalovaného ako nedôvodnú zamietol.

74. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd pri aplikácii § 167 ods. 1, § 175 ods. 1, § 467 ods. 1 Správneho súdneho poriadku. Žalobca v zastúpení právnym zástupcom mal v konaní o kasačnej sťažnosti žalovaného úspech, preto kasačný súd rozhodol tak, že žalobcovi priznal právo na úplnú náhradu trov kasačného konania proti žalovanému. O výške trov kasačného konania bude rozhodnuté v súlade s § 467 ods. 1 Správneho súdneho poriadku v spojení s § 175 ods. 2 Správneho súdneho poriadku.

75. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011 v spojení s § 139 ods. 4 Správneho súdneho poriadku a § 452 ods. 1 Správneho súdneho poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.